

1. Jak zmieniło się w ciągu wieku podejście twórców literatury polskiej do materii pisarskiej?

Nie bardzo wiem, co oznacza termin „materia pisarska”, bo przecież może nią być wszystko. Materią pisarską jest w pierwszym rzędzie słowo, są nią także rzeczywistość doświadczona osobiście, przeczytane teksty, zasłyszane opowieści, sam akt kreacji i zapis procesu pisarskiego. Zapewne również wiele innych rzeczy. Jedyne co, jak sądzę, zmieniło się od czasów *Pałuby* Irzykowskiego, to większa dowolność w przenikaniu przez siebie różnych, często sprzecznych elementów składających się na fabułę, większa fragmentaryzacja tekstu, dość powszechnie stosowany zabieg narracji jako gry z czytelnikiem. Uważam, że sama fabuła jest coraz częściej traktowana ironicznie, z przymrużeniem oka, jako pretekst do uchycenia zmiennych procesów zachodzących w samym akcie poznania. Widoczne jest przesunięcie zainteresowań pisarskich z tworzenia fikcji powieściowych w stronę literatury faktu i reportażu.

2. Które gatunki prozatorskie i poetyckie cieszyły się największą popularnością w 1918 roku, a które są popularne teraz? Jakie są tego przyczyny?

Poezja i powieść, a obecnie: reportaż, książka faktograficzna, wspomnienie, dziennik. Wszystko, co zawiera informację, co jest potwierdzeniem rzeczywistości historycznej, społecznej, co wnosi wiedzę o innych krajach, innym ludzkim życiu, o losach zaświadczonej. Poezja cieszy się minimalnym zainteresowaniem, polska powieść staje się interesująca, gdy zostanie „przełożona” na obraz filmowy. Dawną powieść i jej fabułę zastąpił film, serial telewizyjny – zaspakajając naszą potrzebę wysłuchania opowieści.

CAŁY TEKST JEST DOSTĘPNY W WYDANIU PAPIEROWYM „TEKSTUALIÓW”
I W PRENUMERACIE INTERNETOWEJ CZASOPISMA.